

VIORICA LUPU

ULTIMUL AMANT

Volumul 1

DESCĂTUȘAREA TRECUTULUI



STYLISHED
Timișoara, 2019

Capitolul 1

Îmi place să adorm atunci când plouă. Mă relaxează și-mi simt trupul plutind precum un fulg. Ce poate fi mai frumos decât o zi de iulie ploioasă lenevind în pat, lăsându-te pradă euforiei provocate de ploaie? Nu, nu pot să adorm, îmi spun. Mai este o oră până alarma va suna și dacă adorm acum îmi va fi al naibii de greu să mă trezesc. Nu știu dacă am dormit mai mult de trei ore în noaptea aceasta, știu doar că micuța Anne m-a ținut trează. Are patru luni și încă are colici... sau cel puțin așa cred, luând în considerare semnele principale.

A adormit mai bine în urmă cu o jumătate de oră, iar somnul ei e ceva mai profund. Mă întorc cu fața spre fereastră și urmăresc picăturile de ploaie care se scurg pe fereastra închisă. Aș da un an din viața mea pentru o noapte bine meritată de odihnă. Derek m-a părăsit, la fel și mama pe când aveam zece ani, iar tata a murit când a hotărât să escaladeze muntele Fuji din Japonia și... încă mă doare când mă gândesc la asta. Încă îi simt lipsa. Câteodată vin acasă în speranța că mă așteaptă. Dar el nu mai este și niciodată nu va mai fi alături de mine. Am rămas doar eu, Anne și Dominika, nebuna mea mamă vitregă pe care tata a ales-o să-i fie soție. De mai bine de opt luni de când tata a murit, am impresia că Dominika trăiește pentru a-mi face zile fripte și din nu știu din ce motiv mă urăște, mai ales de când am născut-o pe Anne. Drept vorbind, niciodată n-a putut să rămână însărcinată și știu cât

de mult și ea și tata își doreau un copil. Chiar dacă se poartă urât cu mine și m-a obligat să-mi găsec de muncă, atunci când Derek a dat bir cu fugiții, nu prea pot să îi ies din cuvânt pentru că educația și respectul, nu-mi permit s-o jignesc. Dacă-ar ști Dominika ce gândesc despre ea, cred că m-ar ucide în somn. Îmi amintesc că mi-a propus să i-o dau pe Anne atunci când am născut-o, ca eu să-mi continui facultatea, să-mi urmez visurile, iar eu am refuzat-o, crezând că Derek mă iubește și se va ocupa de mine și de fetiță. După ce am rămas singură, am făcut ceea ce făceam mereu: l-am sunat pe Gabriel. El este „amantul meu”, dacă pot să îl numesc așa. La el m-am dus după ce primul meu iubit m-a părăsit și tot la el mergeam ori de câte ori mă certam cu Derek. N-am avut niciodată o relație cu el mai mult de două săptămâni. Există doar atracție fizică între noi și nimic mai mult. Gabriel este genul de băiat carismatic: înalt, brunet, corpolent după care orice fată ar întoarce capul. Acela pe care vrei să-l ai la braț dacă vrei să te invidieze lumea. Însă el nu dă doi bani pe relații de felul acesta și, mai puțin, pe sentimente. Și-am ales să-l păstrez așa cum e. Întâlnirile dintre mine și el erau la o distanță de câteva luni, poate chiar și un an, dar și acum mă face să mă cutremur doar gândindu-mă la el.

Un zgomot urât îmi invadează liniștea. Este șase dimineața. Alarma... am adormit și acum mă chinui să opresc zgomotul ăsta ca Anne să nu se trezească. Norocul meu că ea doarme.

Cobor din pat și pornesc spre baie. Mă simt rău din cauza oboselii care-a pus stăpânire pe corpul meu. Ochii mă ustură, picioarele mă dor și parcă

stomacul îmi fierbe precum iadul. Fac un duș rece încercând să mă dezmeticesc, mă schimb într-o rochiță vaporosă, galbenă și mă duc s-o trezesc pe Dominika.

— Dominika, spun încet. Haide!

— Pleci? mă întreabă ea, ridicându-și capul din perne. Anne doarme?

— Mhî, spun eu apoi mă duc să dau la o parte draperiile de la geamuri. A plâns mai toată noaptea, adaug eu.

— Cred că mai stau puțin în pat până se trezește, mă anunță ea. Spor la muncă! strigă după mine.

— Mersi, zic și plec închizând ușa.

Dominika are grijă de Anne cât timp eu sunt plecată la serviciu. Nu-mi fac griji, pentru că știu cât de mult o iubește. Parcă o iubește prea mult, dar tot nu îmi fac griji. N-am alte rude din câte știu eu. Mama, după ce a plecat, n-a încercat niciodată să dea de mine, iar eu am acceptat că ea nu mă iubește. Cu Anne nu se va întâmpla la fel. Ea va avea parte de mine, de toată dragostea și tot sprijinul meu. Cam asta este tot ce îi pot oferi deocamdată. Aerul calduț al dimineții de vară mă învăluie întru totul. Trec pe lângă un complex comercial care nu este deschis la această oră și mă opresc la chioșcul următor să-mi iau o gogoasă caldă și o cafea fără zahăr. Parcurg același drum de trei luni și niciodată nu plec foarte fericită spre muncă. Nu așa mi-am închipuit eu că va fi viața mea, iar speranțele mele se năruiesc cu fiecare zi când străbat acest drum.

Dominika are grijă să-mi amintească că s-a ales praful de reușita mea, de școala mea, de visul meu de a deveni chirurg. Ea îmi amintește mereu că acum depind de ea și că nu am niciun fel de ajutor

din partea nimănui. Dacă acceptam oferta ei, acum puteam să termin facultatea și să fiu liberă așa cum e orice fată de vârsta mea. Însă Anne este a mea, nu a ei și îmi doresc tare mult ca viața mea să ia o întorsătură spre bine, ca să nu renunț la Anne.

În mai puțin de zece minute ajung la muncă. Nu e departe așa că îmi permit să merg pe jos. Plus că oboseala îmi trece atunci când fac mișcare.

Introduc cartela de acces în dispozitivul de scanat, iar pe ecran apare numele meu, Anya Miller, și ora la care am ajuns în clădire. Ușile se deschid și eu intru și urc în grabă cele două etaje. Aici lucrez, sau cel puțin aici am găsit un loc pentru studiile mele liceale și ce-am reușit să acumulez în doi ani de facultate. Ei nu dau o pară chioară pe ce-am acumulat de-a lungul timpului și asta pentru că n-am terminat facultatea, ca apoi să-mi dau masterul, așa că acum sunt aici, doar o asistentă la secția pediatrie-chirurgie, cu salariul minim și demnă de milă.

Intru în vestiar și mă schimb în uniforma de lucru după care intru pe secție.

— Am ajuns! le spun fetelor care deja se pregăteau să plece. Ele îmi zâmbesc și-mi arată spre raportul din seara precedentă. Eu îl iau și mă uit peste el.

— Anabella nu vine astăzi, îmi spune una dintre fete.

— Este în regulă, spun în timp ce răsfoiesc raportul. Mă descurc cu... cu cine sunt azi pe tură?

— Cu Erika și Tasha, îmi răspunde.

— Perfect, spun, apoi mă îndrept către saloane. Nu e chiar bine, dar nu vreau să-mi arăt dezamăgirea față de colegele mele. Înseamnă mai multă muncă și epuizare. Deja am pierdut numărul

noptilor nedormite. Oboseala mi-a intrat în creier și nu știu cât am să mă mai pot ține pe picioare. Aici nu este loc pentru greșeli. O eroare înseamnă moarte, iar singurul lucru care-mi lipsește este să îmi pierd jobul. Termin rondul saloanelor, apoi intru în sala de operații și pregătesc ustensilele. Astăzi avem nouă operații programate. Nimic grav și sper să nu apară ceva urgent. După ce termin mă duc în cabinet și mă apuc să fac fișele cu externări. Cineva bate ușor la ușă și intră pășind cu timiditate. Este o mamă pe al cărui copil l-am vizitat în salon ceva mai devreme.

— S-a întâmplat ceva? o întreb, iar ea scutură din cap că nu.

— Mă întrebam dacă putem pleca acasă, îmi răspunde. Nu-mi face deloc plăcere să mă aflu în spital. Suntem de ieri aici și... ăă... Văd că se bâlbâie și asta înseamnă că îi este teamă.

— Este în regulă, îi zic. Să văd despre ce este vorba. Mă uit peste fișa băiatului și văd că a fost adus ieri dimineață. Leziuni la cap, dar și leziuni interne.

— După cum văd nu cred că medicul de gardă o să-l externeze, îi spun femeii care între timp a venit mai aproape de mine.

— Dar a spus că este bine, îmi insistă ea. Nu este?

— Ba da, numai că trebuie ținut sub observație două săptămâni din câte văd. Văd că pălește când aude că are de stat în spital așa de mult. Îmi pare rău pentru ea și pentru micuțul ei, așa că-i spun.

— Să văd ce pot face pentru dumneavoastră. Ies pe ușă și mă îndrept spre cabinetul medicului de gardă. Îmi face semn să intru. Deși știu că micuțul

nu va fi supus niciunei operații, părerea mea este că poate să plece acasă și să revină la control peste două săptămâni. Dar aici n-am voie să-mi dau cu părerea și doar să mă supun celor care au competența necesară. Mă întorc spre cabinet unde mă așteaptă mămica. Zâmbesc, deoarece doctorul a spus cu voce tare ceea ce eu gândeam.

— Puteți veni la control peste două săptămâni? o întreb.

— Sigur că da.

— Acum fac externarea. V-o aduc imediat în salon, doamnă. Femeia își duce mâinile la piept și-mi mulțumește apoi pleacă. Termin de făcut toate fișele pentru externări și cu a copilului respectiv mă îndrept către salonul unde doamna de mai devreme mă aștepta.

— Poftim, îmi spune întinzându-mi o coală împăturită.

O deschid și constat că este un bilet de avion. Mă încrunt pentru că nu-mi dau seama exact de ce mi-l dă.

— Puteți schimba numele la agenție. Vă costă doar câteva ruble. Văzând că eu încă nu înțeleg despre ce vorbește, femeia continuă: Este un bilet de două persoane în Tenerife, hotel inclus plus masă. Peste două zile e plecarea, iar noi evident nu mai putem pleca o săptămână.

— Ah, acum mi-am dat seama despre ce este vorba, îi spun și îmi dau cu palma încet peste frunte. Nu pot să-l accept pentru că lucrez, dar oricum vă mulțumesc.

— Atunci puteți să-l faceți cadou altcuiva, îmi spune. Mda, pot face asta.

— Mulțumesc.

Capitolul 2

Ora șapte. Ziua de azi s-a încheiat și am reușit să rămân lucidă. Cobor cele două etaje și o iau la pas spre casă. Sper ca în noaptea asta să dorm ceva mai mult. Orașul este aglomerat la ora de înserare, iar canicula de peste zi a dispărut. Este numai bine pentru o plimbare în oraș, perfect pentru o cină pe terasă sau să ieși pur și simplu să te bucuri de natură.

— Bună.

Întorc privirea și-i remarc zâmbetul după care încă mă topesc. El încă îmi zâmbeste.

— Bună, Gabriel.

— Ești liberă? mă întreabă. Întrebarea asta la noi se traduce de mulți ani prin „Poți să vii la mine?” Senzația de oboseală dispare și mă cutremur doar la gândul că băiatul ăsta face minuni doar prin simpla lui prezență. Chiar aveam nevoie de el, însă n-am fost pregătită. După recenta moartea a tatei, după nașterea fetei și tot tam tam-ul cu Dominika și Derek, n-am îndrăznit să mă mai gândesc la mine. Cred că am fost prea supărată pe viață și prea ocupată cu munca.

— Da, sunt liberă. El zâmbeste din nou și mă ia de mână de parcă acest lucru este cât se poate de normal. Da, pentru noi este, deoarece există acel ceva care ne ține apropiați și pentru că de fiecare dată am procedat așa. Locuiește la numai câteva străzi. Dominika o să mă omoare pentru că întârzii, însă nu-mi pasă.

— Arăți bine, îl aud spunând. Întorc privirea și văd că mă studiază atent. Ce face Anne?

— Este bine, Dominika are grijă de ea. Eu lucrez la spital, îi spun.

— Am auzit. Și cum e?

„Cum e, ce? Cum e cu un bebe sau cum e să fii singură cu un bebe, sau cum este fără tată, sau cum e să locuiești singură cu Dominika. Cum e la muncă? Cum e, ce?” îmi spun în gând. Însă el nu se sinchisește să citească prin mine, așa că îmi dau seama că este și va rămâne mereu același tip: neinteresat de iubire, fără sentimente, fără să-și dorească o familie, un job. El este doar Gabriel, băiatul bogat din orașul meu, care niciodată n-a fost nevoit să muncească pentru că deja le are pe toate. Mami și tati au grijă să nu-i lipsească nimic.

Intrăm în apartamentul lui. El încă mă ține de mână, apoi mă lipește de perete și mă sărută. Îl cuprind de mijloc și-i răspund la sărut, apoi îmi vâr mâinile sub tricoul lui și i-l dau jos. Îmi las corpul moale ca el să mă poată conduce spre dormitor. Același dormitor care a fost martor ani de zile iubirii noastre, atunci când pământul îmi fugea de sub picioare. Iar Gabriel e același tip care mi-a diminuat durerea ani de-a rândul. Acum face din nou același lucru și tot ce e negativ în mine, dispare ca prin magie. Mă ține strâns în brațe de parcă nu mai mi-ar da drumul. Îi spun că trebuie să plec și-i cer să-mi vorbească despre ce a mai făcut în ultimul timp. Începe să-mi povestească ca de obicei despre fetele cu care a fost și pe care nu le-a mai sunat, îmi povestește foarte detaliat, iar eu râd pentru că el este foarte previzibil. Mă sărută încă o dată și sunt nevoită să-l ciupecesc pentru că el chiar nu-mi mai dă drumul.

— Când te mai văd? strigă din ușă.

— Nu știi, îi răspund ridic din umeri și plec.

Dominika este roșie de nervi. Este obosită, nu cred că a avut azi parte de un pic de liniște. O iau pe Anne din brațele ei.

— Unde ai fost, Anya? mă întreabă furioasă?

— Ce avem la cină? o întreb la rândul-mi.

Dominika lovește cu palma în masă și mă face să tresar. Jojo intră pe ușă ca de obicei, fără să bată, ceea ce o enervează rău pe Dominika. Îmi zâmbește și mi-o smulge din brațe pe Anne și o pupă pe creștet, făcând zgomot cu pupăturile ei. Jojo este prietena mea. La scurt timp după ce mama ne-a părăsit pe mine și pe tata, ne-am mutat în Rusia, iar Jojo de atunci mi-a rămas prietenă.

— Unde ai fost, Anya? mă întreabă din nou Dominika.

— Nu am voie de un pic timp și pentru mine? o întreb eu nervoasă.

— Nu, țipă și mai tare la mine. Nu când ai un copil acasă. Nu mai ești adolescentă, Anya, înțelege! Maturizează-te. Gata cu băieții, gata cu ieșirile, adio viață personală. S-au terminat toate în momentul în care ai decis să păstrezi copilul!

— Nu este așa, Dominika. Tu nu știi nimic, îi răspund tremurând de nervi, pentru că altceva nu-mi permit să-i spun. Chiar dacă nu-mi place, depind de ea.

— Ai fi liberă să umbli liberă dacă Anne ar fi a mea, îmi spune ceva mai calm de data asta și-i citesc în ochi o rugămintă.

Refuz să-i răspund, așa că abordez din nou subiectul cu cina. Chiar îmi este foame.

— Ce avem la cină?

— N-am putut să ies la cumpărături pe căldură,

— Îmi spune. Mă duc acum să cumpăr ceva. Dă-mi niște bani, îmi spune.

— Dar ți-am dat tot salariul meu acum două săptămâni, Dominika.

— Nu-ți este de-ajuns că taică-tu ne-a lăsat leftere, Anya? Acum trebuie iar să umblăm în banii de rezervă pentru că nu ne descurcăm deloc cu cheltuielile. Are un ton plângăcios atunci când vorbește și tot ce-i spun este:

— Cât îți trebuie?

După ce Dominika pleacă la cumpărături, Jojo bate din palme fericită și se așază lângă mine.

— Deci, unde ai fost? mă întreabă entuziasmată.

— Gabriel, îi răspund.

Jojo scoate un sunet de iiii și simt că-mi explodează timpanele, așa că-i fac vânt cu piciorul. Ea este mereu entuziasmată atunci când este vorba de el. Speră ca într-o zi să fim împreună, nu numai o oră, cât ne petrecem acum. Parcă este dusă cu pluta pentru că, de fiecare dată când îi explic că el nu vrea o relație, ea nu înțelege.

— Termină, îi zic. Este un papă lapte.

Ea râde și-mi cere detalii, însă n-o să aibă parte nici de data aceasta de niciun amănunt, așa că bate în retragere și schimbăm subiectul.

În timp ce Dominika pregătește cina, începem să discutăm despre munca mea și nu știu din ce motive, ea mă întreabă mereu ce noutăți mai am. Poate că ei chiar îi pasă de mine, însă eu sunt la fel de căpoasă ca tata și prefer să cred că Dominika este malefică. Anne se joacă pe jos cu o zdrângănea, iar eu o văd pe Dominika cum zâmbeste dusă pe gânduri. Poate că se gândește cum ar fi viața ei dacă ar avea copii. Însă din păcate nu are și nu poate să facă,

asa că nu-mi pare rău de melancolia ei. O urăsc în tăcere având pe chip zâmbetul pe care îl am atunci când mă bucur că ea suferă. Poate că eu sunt cea malefică. Neah, scutur din cap.

— Am primit un bilet spre Tenerife astăzi, spun. Cred că i-l dau lui Jojo.

— Poftim? se miră Jojo.

— Oh, am uitat, ești pedepsită. Cineva nu l-a ascultat pe tati, o tachinez eu, iar ea mă străpunge cu privirea.

— Ce bilet? întreabă curioasă Dominika.

— O mămică cred că avea o excursie programată cu fiul ei. El a avut un accident și, în fine, biletul de două persoane și hotel inclus o săptămână este la mine. A mai spus că numele poate fi schimbat ușor. Cui i-l dau? Întreb și flutur biletul în aer. Dominika se luminează la față și spune:

— Mă duc eu!

— Nu, nu poți. Anne cu cine rămâne?

— O iau cu mine, spune ea fericită. Eu dau din cap s-o lase baltă, apoi ea se repede în fața mea.

— Te rog, Anya, te rog, te rog.

Doamne, femeia asta este precum un cățeluș: își schimbă cu ușurință stările. Apoi revine cu argumente.

— Gândește-te că timp de o săptămână poți să te odihnești. O să te relaxezi.

— Bine, spun eu. Doar auzind cuvântul dormi, m-a convins. Cum crezi că te vei descurca Dominika? Adică ești conștientă că n-o să poți face multe lucruri din cauza fetei?

— Ce contează, plec în Tenerife! spune și entuziasmul ei mă enervează, dar zâmbesc.

— Îți trebuie procură, îi spun. Ea flutură din mâini și spune: